Stijn Praet

LES GRANDS LACS DE SEINE

Speciale band

Soms kan het je plotseling overvallen: een water ontdekken waar je een speciale band voor voelt. Een beetje zoals de eerste ontmoeting met je vrouw. Wanneer je weet: "dit is ze".

Lac du Der kwam voor het eerst in mijn leven in mijn kindertijd. Samen met mijn ouders vertoefde ik vaak aan het meer en in de streek er rond.

Als 15-jarige zou ik er voor het eerst mijn hengels uitgooien. Deze sessie verliep zoals een huwelijk, met ups en downs. Ik beleefde er een fantastische tijd. Helaas stond het karpervissen nog niet waar het nu staat. We moesten ons redden met het materiaal dat we toen hadden. Als ik eraan terugdenk hoe we op het noordbassin zaten te vissen...

De twee weken verliepen zonder een karper in het net. Na het vangen van een grote zeelt werden we opgehaald door onze ouders. Maar we hadden ons kostelijk geamuseerd en waren tevreden.

Ook vandaag bevis je deze extreem grote meren niet omdat je dikke vissen wil vangen. Daarvoor liggen er andere opties op de tafel die veel eenvoudiger zijn, met een 'bijna garantie' op een dikke bak. Hier vis je omdat je ervan houdt, natuur, vrijheid, avontuur, vele insecten, beesten en beten. Vaak in gevecht met de natuur. Een gevecht tegen de hoge golven, water dat over de bootrand in je gezicht spat. Bidden dat je bivvy overeind blijft staan bij extreem harde windvlagen. Hier mag je niets aan het toeval overlaten. Al meerdere vissers hebben hier hun leven gelaten, de strijd tegen de natuur verloren. Het vissen op extreem grote afstanden in stormweer en 's nachts met de boot het water opgaan is immers een riskante onderneming.

Ik ben blijven terugkeren naar dit water, zonder hengels. Meerdere jaren na elkaar had ik een vergunning, toch kwam ik er niet toe om hier nog een sessie te plannen. Tot ik in mei dit jaar drie nachtjes had gepland met mijn vrouw en twee dochtertjes. Het is raar, maar ik krijg altijd de krop in de keel als ik terug aan haar oevers sta. Dan pas kom je tot het besef hoe klein je wel bent. Op sommige plaatsen zie je de overkant bijna niet.

De harde leerschool

Tijdens deze sessie vang ik twee schubs en verspeel ik meerdere vissen in de talrijk aanwezige obstakels. Geen grootwaterbuffels, maar vissen uit de gewichtsklasse van 10 tot 12 kg. Die eerste vis was zo speciaal voor mij dat ik alle 20 kg+ vissen uit het verleden op slag was vergeten. Dit is mijn visserij, zoeken naar een naald in een hooiberg, en avontuur beleven. Meer dan alleen die hengels die liggen te wachten op een run.

Enkele weken later was ik er terug. Ditmaal op het moeilijke noordbassin. Een oude man die in de buurt woont komt me een bezoekje brengen. Hij zei: "als je hier vist en twee runs op je week krijgt, ben je goed bezig". Toen wist ik al dat het 'game over' was voor mij. Ik had na de tweede nacht al 4 runs gehad. En verspeeld. Door de enorme plantengroei konden we niet anders dan op afstanden van 400 tot 450 meter te gaan vissen. Verkeerde lijn op de spoelen, te licht lood en nog andere blunders hadden me gestrikt. Mijn makker ving nog twee meervallen. De speeltijd was voorbij, een harde leerschool.

Nooit opgeven

Opgeven doe ik nooit. Ik moet terug! Begin juli plan ik een week, samen met mijn uitgebreide kroost, die bestaat uit drie vrouwtjes, een Leonberger en een Newfoundlander. Je kan je de verhuis al voorstellen!

Een naald gevonden

Samen met mijn kroost

Op zoek naar de naald

Bij aankomst is het aan het regenen. Tussen de druppels door zetten we de tent op. Al snel krijg ik bezoek van diezelfde oude man van op het noordbassin. "Jongen toch, je had geen slechtere stek kunnen kiezen!" Eigenwijs als ik ben denk ik er het mijne van. Op wateren van dit kaliber speelt geluk vaak een grote factor. De karpers zwemmen rond in zeer grote scholen. Als ze bij jou passeren kan je geluk hebben, maar ze kunnen ook kilometers uit je buurt vandaan blijven.

De dieptemeter wordt op de boot gemonteerd, gewapend met staafmarkers en een hengel met lood ga ik het ruime sop op, zoeken naar die naald dus. De plantengroei valt in dit stuk goed mee, maar is toch ook overal aanwezig. Na enkele uren zoeken heb ik enkele propere stukken gevonden. Ik baseer me eerst op de grey line van de dieptemeter. Dan plaats ik een marker want voor je het weet ben je al direct een tiental meters afgedreven. Ik vaar terug en begin de bodem af te tasten met het lood.

Proper, geen wier of planten: bingo! Ik vind zo 4 stukken die zo'n 200 m van elkaar verwijderd zijn. Er staat tussen de 5 en 6 m water. De strategie is om een grote sector te bevissen en scholen vis af te stoppen. Daarom verbind ik de stek met elkaar. Het voorgerecht bestaat uit 10 kg stickmix en gebroken boilies, vrij compact rond de marker. In een straal van 30 m rond de marker strooi ik nog dumbells en 20 mm boilies. Met deze laatste maak ik dan de verbindingen tussen alle markers. Voor aanvallen van witvis ben ik niet bang. De meervalpopulatie is hier zo groot geworden dat het witvisbestand een ferme deuk heeft gekregen.

De klokken luiden

De eerste nacht verloopt met piepjes. Niet alleen van de beetmelders, maar ook van het talrijk aanwezige ongedierte dat komt kennismaken met hun nieuwe logees. De tweede dag zie ik twee karpers rollen. Ik schat op zo'n 700 m uit de kant. Dit moeten enorme beesten geweest zijn, zo duidelijk zichtbaar op die afstand. Er zitten er al toch twee in mijn baai die zo'n slordige 500 ha groot is!

Tijdens de tweede nacht luiden de klokken. Rond 03.00 u vang ik een 18 kg zware meerval. Het voorhistorische, slijmerige wezen wordt vereeuwigd op een foto en glijdt weg in de dieptes van dit grote water. Het water is rustig en ik vaar de stok uit met de tele. Klokslag 05.00 u word ik wakker gemaakt door een krijsende ontvanger. Beet op de rechterhengel. De vis komt vlot binnen, maar neemt hierbij een grote bocht van zeker 800 m, en zwemt onder alle andere hengels door. Gelukkig zwemt hij geen vlechtje. Even later ligt een schubje van 8 kg op de mat. De vis is nog maar net onthaakt of een andere hengel loopt af. De vis op de mat krijgt een slokje water en enkele ogenblikken later liggen ze zij aan zij, 8 en 10 kg. Mooie start, dacht ik.

Modderpoel

Het weer laat zich niet van zijn zomerse kant zien, alsof het herfst is. Het regent onafgebroken en de temperatuur daalt naar 16° C. Ons kamp verandert snel van een vakantieplekje naar een modderpoel op één of andere festivalweide. Kilo's plakkende modder kleeft aan onze laarzen. Vrouw en kinderen zitten opgesloten in de tent voor dagen. "Help, mijn man heeft een hobby". Alles wordt stilaan klam en vochtig. De droge en propere kleren raken op. Ook de eerste batterij houdt het voor bekeken. Maar deze komt me nog goed van pas wanneer ik op maandagavond rond 22.00 u een raar koppel op bezoek krijg. Ze stellen nogal wat veel vragen en aan het eind van het gesprek vertellen ze dat ze wat verderop in het bos in panne staan met hun auto. "Kunnen we van jou even een batterij lenen?"

Natuurlijk, neem de platte maar mee! Testje, je weet maar nooit. Een uurtje later stond hij er terug, het lukte niet, de batterij was plat, zei hij. Kust veilig, maar toch stiekem zwaar bewapend wandel ik mee het bos in met een volle accu. Een kleine auto met 1001 defecten en nog meer olielekken vertrekt uiteindelijk rond 01.00 u. Eindelijk rust.

Ik lig een half uurtje in de klamme slaapzak wanneer ik opgeschrikt word door de ontvanger. Tent uit, modderlaarzen aan en glibberend de helling af. Ik neem de hengel en onmiddellijk plooit de 3,5 pond zware Century bijna dubbel. De slip krijst het uit. Tenger als ik ben verlies ik bijna mijn evenwicht.

Meer meerval

Ik kom tot het besef dat dit een enorme vis moet zijn. Een lomp geklop aan de andere kant van de lijn. Yes! Een bak! Langzaam komt hij dichterbij. Maar plots zit alles muurvast. Ik voel de vis niet meer. Een obstakel? Twijfels in mijn hoofd. Zou ik het water opgaan met de boot? Er staan hoge golven, stormwind en het giet water. Alleen in de boot is een groot risico nu. Als de vis loskomt, zwemt hij met mij weg in de duisternis van deze stormachtige nacht. Ik neem het wijze besluit om lijn bij te geven, de slip los te zetten en de hengel in rustpositie op de steunen te leggen. Ik ga terug naar binnen, ontgoocheld denk ik na, hoe had ik dit kunnen voorkomen. Niet veel later vertrekt de hengel opnieuw. Een tiental minuten later staat mijn wederhelft in haar pyjama en rubberlaarzen, gewapend met het net in de regen en de blubber. Respect voor haar om mee te leven in mijn gekheid. De vis is zo groot dat hij niet past in het net, jammer dat het terug een meerval is. Een beetje samengeplooid lukt het nog wel en mag hij even uitrusten op de mat, die ook al wat te klein geworden is. Hij laat nog een mooi kakje achter, wat een stank, een groot pak nog niet verteerde hydro's wordt weggespoeld door de regen. Met 27 kg een nieuw pb meerval, maar daar zijn we niet voor gekomen. Ik besluit de hengel niet meer uit te varen. De tele zou verslonden worden door de hoge golven. De grote boot laat ik veilig aan wal. Tijdens de sessie in mei ben ik al eens mijn oriëntatievermogen kwijt geraakt in de nacht op dit grote meer. Akelig gevoel moet ik zeggen. Het is niet voor niets dat je hier 's nachts niet meer met de boot op het water mag. Na het uittrekken van de natte kleren kruip ik terug in mijn klamme nest.

Het voorhistorische, slijmerige wezen word vereeuwigd op een foto

Een nieuwe dag breekt aan, helaas terug met regen. Niet erg leuk voor de kindjes die zich nu al enkele dagen moeten bezighouden met gezelschapsspelletjes. Ook ik ben nu grootmeester in het UNO kaartenspel geworden. De hengel die ik vorige nacht op de kant had laten liggen wordt opnieuw beaasd. Ik merk dat mijn potje amino dip een aanval van knaagdieren niet heeft overleefd. Ze hebben zich een weg geknabbeld door het deksel heen. Ik vaar de stok uit en blijf mijn voerstrategie aanhouden. Voor het voeren gebruik ik altijd een schepje. Dit gaat veel sneller dan strooien met de hand en met een grote zwier ligt het mooi verspreid. Ook bij de andere hengels ervers ik het aas en voer ik bij, ook maak ik terug de verbindingen tussen de 4 stekken.

Die nacht heb ik het terug aan mijn been, meerval! Deze keer een kleiner exemplaar van 15 kg. Ik hou van het gevecht, maar deze rovers begin ik stilaan beu te worden.

Als in een droom

De volgende ochtend herhaal ik mijn dagelijks ritueel van voeren. Velen zouden mij voor gek verklaren, maar ik zet hiermee door. En dan is het terug wachten op de nacht. Rond 03.00u word ik uit mijn slaap gehaald. Gaan we terug de meervaltoer op? De vis zwemt in volle vaart mijn richting uit en besluit het beste van zichzelf te geven in het kantje. Eindelijk karper! Een maagdelijke schub van 12 kg krijgt even later zijn vrijheid terug. Het water is rustig en de overladen tele vaart naar de eettafel. De boot is nog maar net op het droge en het is terug bingo. Andere stek. Meerval of karper? Neen, ik denk dat ik nu wel alle meervallen hier in dit terretorium heb voorzien van een piercing. Tijdens de dril loopt een andere hengel ook af. Teveel voeren? Ik dacht het niet! Al snel krijg ik assistentie van mijn wederhelft en twee mooie schubs komen op de kant. Het wordt stilaan klaar, ik leef als in een droom. Mijn geluk kan niet op. Wat een voldoening krijg je van zo'n groot water. Het gevoel is magisch wanneer je een bewoner uit deze binnenzee even mag in je armen sluiten. Ik ga terug het sop op en een tonnetje hydro's verdwijnt richting bodem. In de late namiddag gaat de bel. Zouden ze terug zijn? In een flits denk ik terug aan de wijze woorden van de garde van het meer. De vissen zwemmen vaak in enorme scholen. Families van 30 tot 40 vissen zijn geen uitzondering. Die moeten natuurlijk eten. Onzin om op deze slok slechts enkele handjes te voeren. En als ze niet komen dan komen ze niet. Ook dat is Lac du Der. Een weekje blanken is hier geen uitzondering. Oh ja, ik was een vis aan het drillen. En wat voor één! Even later zit ik met een grote glimlach en een 19 kg zware schub in mijn handen. Mijn harde werk is beloond. Ik maak een vreugdedansje in de modder. "Zotte papa" roept mijn oudste dochtertje. Wanneer de avond valt, is het opgehouden met regenen. De dieren rond het meer komen terug tot leven. De kikkers, uilen en muggen laten zich horen en voelen. De nacht verloopt stil. Te stil. Het maakt mij niets meer uit, mijn week is al lang geslaagd.

Helaas worden we gewekt door hevige windvlagen en regen. Daar gaan we weer. Vandaag zal onze tent worden omgebouwd tot beautysalon. Dat heb je als je met drie vrouwtjes aan het water zit. Ik krijg een warm voetbad en beland even later op de stretcher met komkommerschijfjes op mijn ogen. Man man, zie mij hier nu liggen.

Tegen de avond vaar ik alle stokken binnen. Straks meer over dat binnenvaren. Ik beaas terug de hengels en voorzie een talrijke hoeveelheid karpersnoepjes. Klokslag 04.00 u word ik beloond met een mooie schubkarper. De naald van de weegschaal stopt bij 14,8 kg. Mooi! Ik besluit de vis even te zakken tot het licht is. Tijd om te slapen krijg ik niet. Er volgt een loeiharde run op de linkerhengel. Deze vis gaat een paar keer goed door de slip tot alles plots vast zit. Lap het is weer van dat. Ik leg de hengel met open spoel op de steunen en wacht af. Er gebeurt niets. Ik neem de hengel terug en

Captor returns

De technische kant

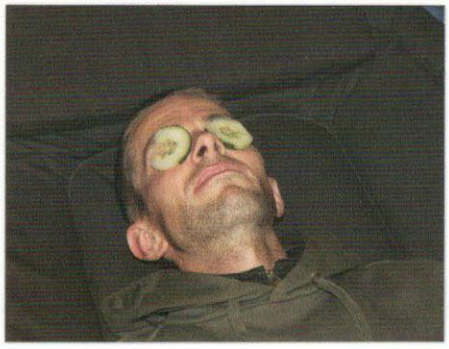

Man man, zie mij hier nu liggen

voer langzaam de druk op. Stilletjes voel ik iets meekomen. Een geklop en geschud, "yes de vis is vrij"! Even later mag ik wat waterplanten en een 18,2 kg zware schub verwelkomen. Magic! Ik besluit om ook hem enkele uurtjes in zijn slaapzakje te stoppen.

Water van vallen opstaan

In het ochtendgloren worden de vissen vereeuwigd op foto en krijgen ze hun vrijheid terug die ze verdienen. Het wordt nu tijd om alles in te pakken. Nog een afsluitertje misschien? Natuurlijk! Een 50 cm snoekje kon het niet laten een aanval uit te voeren op een fluoro pop-up. Nu is het echt tijd om afscheid te nemen. Het materiaal wordt in de auto gepuzzeld en we verlaten het modderige pad. Nog een enkele keer zie ik haar, dat mooie water, met haar nog mooiere en magische bewoners. Geen mens die weet wat hier precies rondzwemt. Water van vallen en opstaan, succes en ontgoocheling. Tot binnenkort, mijn magische Der.

De technische kant

Over hengels en molens moet ik niets vertellen, iedereen weet dat je hier zwaar en betrouwbaar materiaal nodig hebt. Ik gebruik hier mijn geliefde Century's SP, 12 voet en 3,5 lb. Stug, maar toch vergevingsgezind in de top. Je mag hier met 4 lijnen vissen. Vaak zie ik mensen met 4 hengels op één rodpod. Ik vind dit niet makkelijk vissen en gebruik twee rodpods, de boot leg ik er tussenin. Ik wil zo weinig mogelijk lijn in het water dus de hengels staan in 'afweergeschutmodus'. Een Solar linebiter laat me duidelijk zien waar de draad heen loopt. Zeer handig in het donker wanneer je de boot in moet. Maar met welke lijn vullen we nu die spoelen? Nylon is waardeloos op deze grote afstanden. Gevlochten dus. Helaas zinken de meeste gevlochten lijnen als een baksteen naar de bodem, zeker als ze al enkele dagen water hebben opgenomen. Hierdoor ben ik tijdens vorige sessies vissen verloren. Invetten? Is een optie maar een geklungel. Stel je voor dat je 450 m moet invetten. Mooie bezigheid! Boeien? Niet handig op deze extreme afstanden, de lijn zinkt 100 m na de boei toch naar de bodem. Vergeet ook niet de hoge golven. Of wat met plantenbedden die reiken tot 1 m onder de wateroppervlakte? Na lang zoeken heb ik eindelijk gevonden wat ik nodig had. Een neutrale lijn, speciaal ontwikkeld voor deze visserij door het Duitse Imperial Fishing. En het werkt nog ook. Bij het uitvaren hou je de hengeltop 1 m onder water. De lijn blijft op deze hoogte hangen. De laatste 25 tot 30 m (afhankelijk van de diepte) monteer ik een voorslag om alles naar beneden te brengen. De verbinding van de hoofdlijn en de voorslag maak ik met een grinnerknoop. Bij het dichttrekken gebruik ik een druppeltje industriële secondelijm. Komt nooit meer los. Ook het voorslagmateriaal van Imperial Fishing is verbazend soepel en laat zich heel makkelijk knopen.
Bij elke aanbeet moet de vis het lood onmiddellijk kwijt zijn. De klassieke loodclips die de meesten onder ons gebruiken, voldoen niet. Komt nog niet makkelijk genoeg vrij. Het moet zo zijn dat je zelfs je hengels niet kan binnendraaien van op de kant. Vandaar dat binnenvaren dus. Ik moet er wel bijzeggen dat ik hier met zwaar lood vis (300 gr). Slecht voor het milieu en de portemonee ben ik snel wat stenen gaan rapen op de dijk. Warteltje aanknopen en klaar. Maar welke clips dan? Carp'R'Us heeft hiervoor de snag clips ontwikkeld. De enige in zijn soort waar het lood er echt van onder valt en de spanning is te regelen. Het werkt perfect, prikje en lood (of steen) weg, zo moet het zijn. Een simpele gevlochten lijn voldoet, geen toeters en bellen meer voor mij. Een vlijmscherpe Ashima Heavy Carp in de maten 2 en 4 zorgen voor een snelle prik en goede houvast.
Alle vissen werden vanop de kant probleemloos gedrild. De lange voorslag zorgt voor een goede buffer. Velen zullen deze manier van vissen akelig vinden. De vissen zo binnentakelen vanop die afstand! Ik denk er het mijne van. Elke vis is op dat ene prikje na ongeschonden in zijn element teruggezet. Belangrijk is wel om de vis geen speelruimte te geven en deze in zo hoog mogelijk water te houden. Zoniet heb je het spel alsnog verloren. Ga je er toch liever met de boot achteraan, laat dan in het donker een gekleurd lichtje branden op de oever. Witte lichtjes zie je genoeg als je een eind op het water bent. Vergeet dan ook niet een onthakingsmat en schepnet in de boot te leggen. En als het kan ga je met twee het water op. Je moet je dan enkel concentreren op je vis en kan met je hoofdlamp je lijn verlichten. Zo weet de kapitein ook welke richting hij uit moet. Op wateren zoals du Der moet je ook rekening houden met enorm grote meervallen (vaak groter dan 2 m). Kleine vergissing als je in een klein bootje op 300 m uit de kant dit beest mag ontmoeten. Stof tot nadenken dus.
Op gebied van aas ga ik voor kwaliteit. Ik gebruik geen partikels omdat deze geen meerwaarde geven. Strategisch voeren is zeer belangrijk, niet alles op één hoop gooien. En vergeet ook niet dat deze vissen je aas niet nodig hebben, er is natuurlijk voedsel in overvloed. Het is me al snel duidelijk geworden dat op één enkele vis na alle vissen rond hetzelfde tijdstip en op verschillende stekken werden gevangen. Enorme scholen dus, die in een mum van tijd alles hebben opgevreten. Alsof je niet genoeg kan voeren om ze op je stek te houden. Vissen op deze wateren is niet goedkoop op deze manier, maar de beloning bij succes des te groter!

Stijn Praet

Mijn harde werk is beloond